

Společnost se vyvíjí s plynoucím časem a v kontextu dějinných událostí, jež zažívá a prožívá. Tato sociální evoluce se nevyhýbá ani aktivitám, jimž se lidé věnují. Dopadá též do branže zájmového chovatelství. V případě České, ale samozřejmě i Slovenské republiky v souvislosti s důsledky sametové revoluce vystávala obava, že by mohlo dojít k výraznému útlumu až zániku tohoto volnočasového odvětví, jak bude populace chovatelů stárnout. Je pravdou, že k odlivu zejména těch, kteří ve svazových vodách dříve operovali ponejvíce z osobních zjištěných důvodů, došlo, ale na druhou stranu se v žádném případě nenaplnily vyhlídky, že by mladá generace o chov zvířat už vůbec nejevila zájem. Sice v rámci této věkové kategorie nyní nejde o masově rozšířené hobby, nicméně nastalou početní limitovanost vydatně kompenzují osobnosti, které se mezi těmi nejmladšími objevují a jež jsou navíc schopny fundovaně udávat směr. Patří mezi ně také dvojice Ing. DAVID RAMEŠ a PAVLA KOCÁBKOVÁ. Její sebranost, umění odchovat a předvést na výstavách všech myslitelných stupňů špičkové jedince, ale také organizační schopnosti dalece překračují mantinely ZO ČSCH Cítov, která jí je mateřským působištěm.

NÁVŠTĚVA U CHOVATELE

Zvířata neodmyslitelně patří k venkovu i ve 21. století

Nepřetržitá spjatost s Cítovem

Zkušenosti s chovem králíků a drůbeže, bytí určených pouze na užitek, měl Ing. David Rameš odmalička možnost sbírat od svých rodičů a prarodičů v obci Cítov ležící v blízkosti středočeského Mělníka, kde vyrůstal a která se neustále prolíná s jeho životem. Jeho dědeček měl dobrého kamaráda holubáře. Pro odborný přehled, jímž vynikal, a umění poutavě vyprávět si jej oblíbil také David, jež dědeček navždy opustil už v období jeho dětství, nedlouho po desátých narozeninách. Dědečkův kamarád nicméně nechtěl vytvořené vazby s rodinou zpřetrhat a mladému chlapci, u něhož během svých návštěv poznal, že mu živí tvorové nejsou lhostejní, věnoval holuby moravské pštrosy modré šupinaté a k nim též potřebné vybavení včetně přenosů.

Chov zvířat zdaleka není jedinou výplní mého volného času.

V roce 1993, když mu bylo třináct let, se rozhodl navštívit tamější místní výstavu a opatřit si na ní pár čistokrevných králíků. Během prohlídky zjišťoval, jaký samec a jaká samice téhož plemene by byli vzájemně nepřibuzní. „Přál jsem si, aby to byli jedinci spíše z kategorie velikostně větších plemen,“ vypráví.

Jeho představy a požadavky na nepokrevnost jako první v posloupnosti řazení plemen od těch největších splnily činily velké, které se mu navíc i velice zalíbily, a proto zrealizoval jejich koupi. Zároveň měl možnost pohovořit se členy místní organizace a blíže se s nimi seznámit, což jej nakonec přivedlo ještě v téže roce do jejich řad. ZO ČSCH Cítov je věrný dodnes, aktuálně v ní zastává funkce jednatele, registrátora a webmastera, nicméně výčet jeho dosavadních rolí v tomto uskupení je da-

leko pestřejší, z pozice řadového člena se brzy posunul do výboru a vyzkoušel si už i úlohu pokladníka, ba dokonce předsedy. Vypracoval se však také na daleko vyšší místa v hierarchii svazových struktur, a to až na post generálního sekretáře, kde působil jako předchůdce současného výkonného ředitele Sekretariátu ÚVV ČSCH Ing. Radka Novotného. Své bohaté zkušenosti v oblasti práce s lidmi nyní zúčtuje jako starosta obce Cítov.

Všestrannost nejen na chovatelském poli

Když ještě Ing. David Rameš pracoval v Praze-Kobylisích jako generální sekretář, jednou o něm jeho kolegyně Ing. Eliška Stejskalová prohlásila, že je renesanční člověk. Výstižněji jej charakterizovat, to snad ani nejde. Zvířata a vše, co se kolem nich točí, zdaleka nepředstavuje jedinou výplň jeho volného času. Věnuje se také cyklistice, rád si zahraje na kytaru, sbírá historicky hodnotné arte-

fakty a jako rodák z oblasti, která je proslulá pěstováním vína, se profiluje jako vinař se všemi nezbytnými znalostmi a dovednostmi. Co se týká jeho zvířecího sortimentu, ten se také od začátků s moravskými pštrosoy modrými šupinatými a činčilami velkými rozrostl. Moravští pštroši jej doprovázejí od dětství, posledních pět let v černém zbarvení, jak se též mezi holubáři říká, v černé rovné varietě. Odbornou oporu mu poskytují posuzovatelé Josef Erlich a Václav Čejka i velmi úspěšný chovatel Pavel Barták. Činčily velké k němu také neodmyslitelně patří, jedinou pauzou, kdy je opustil, bylo období studia na Fakultě stavební ČVUT v Praze. Krátce se nad rámec činčil velkých věnoval ještě vídeňským šedým.

Daleko rozmanitější byl vývin portfolia jeho drůbeže. Zanedlouho po vstupu do ZO ČSCH Cítov se zhlédl ve zdobných amrokských krahujcových a opatřil si je. Dodnes v tomto ohledu rád a s úctou vzpomíná na bratry Košťálové ze Lhoty pod Libčany, kteří mu poskytli prvotřídniho kohouta zařazeného do třídy Super elita. Když se rozhodl pro změnu, vsadil na zdobné velsumky rezavě koroptví, v jejichž pří-

padě nešetřil slovy chvály směrem k vynikajícím užitkovým vlastnostem, jimiž disponují, zejména co se týká početné snášky vajec, která lze v poměru k jejich tělu označit za velkou. Přesto se i s nimi rozloučil, jelikož v odvětví drůbeže nakonec následoval svou prvotní představu o velkých plemenech jako v případě králíků. Aktuálně se těší z mohutných brahmánek koroptvích vlnitých a z hlediska hmotnosti ještě těžších hus tuluských. Aby byl výčet co nejpřesnější,

nesmějí v něm chybět ještě terarijní zvířata.

2

V současné době Ing. David Rameš sdílí rozsáhlé chovatelské zařízení se svou partnerkou Pavlou Kocábkovou, s níž se seznámil v roce

2015. Množství živých tvorů, kteří v něm sídlí, tak je mnohem větší, protože je k němu nezbytné připočítat ještě brakelky stříbrné černě pruhované, sebritky stříbrné černě lemované, křepelky japonské nosné v různých barvách, holuby košoa modré bronzovopruhé, modré bronzové kapraté a žlutě plavé a německé dvojvrkočaté bublaky bílé, kteří jsou její doménou. Zároveň se díky ní do společného působíště vrátily zdobné velsumky rezavě koroptví.

Zřetelně vytyčený směr

Třebaže to někomu nemusí být po chuti, Ing. David Rameš má ve všech oblastech svého konání jednoznačně stanovené cíle i priority a svého přesvědčení se pevně drží. Jeho šlechtitelské vize ani ideje týkající se fungování ZO ČSCH Cítov v tomto ohledu nejsou výjimkou.

Patříčnou pozornost věnuje prošlechťování všech svých zvířat, avšak přiznává,

že králíků tu nejvíc. V roce 2020 se mu povedlo docílit průměrného počtu 7,4 mláďete na vrh.

„Pro exteriér se bohužel nezřídka upozadují užitkové vlastnosti,“

upozorňuje. Domnívá se, že mu k tomuto výsledku výrazně pomohl materiál z Německa, třebaže se český,

zejména klubový, náhled na činčilu velkou podle jeho slov nepatrně liší od německých představ ideálu. Sám však stojí mimo klubové vody, a tak

3

4

5

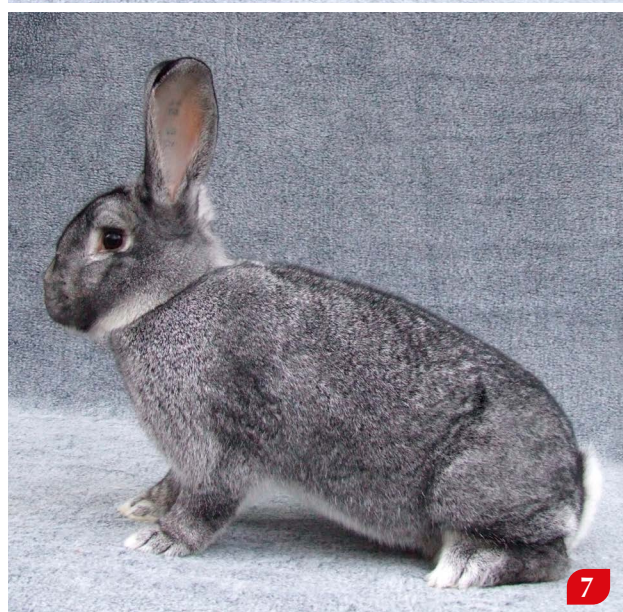

6

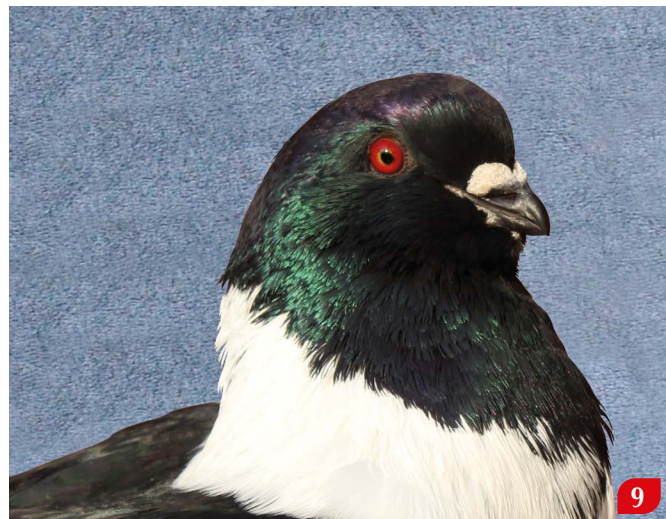
1 Chovatelské duo Ing. David Rameš a Pavla Kocábková

2-6 Mezi chovné samce plemene činčila velká, po nichž by chtěl Ing. David Rameš v sezóně 2021 získat co nejvyšší potomstvo, patří plemeník z jeho odchovu (viz foto č. 2), samec od německého chovatele Huberta Gögela (na snímku č. 3) se silnými hrudními končetinami (viz detailní záběr č. 4) i samec od Jana Kramára (na obrázku č. 5) s vynikajícím postojem i zbarvením hrudních končetin, jak dokládá foto č. 6.

7 Králíci k další plemenitbě se chovatel snaží přednostně vybírat ze svých odchovankyň. Jedna z nich je vyobrazena na sedmé fotografii.

7

8 Prvotřídní posila mezi brahmánkami koroptvými vlnitými v chovu

Ing. Davida Rameše: mladý kohout z Německa od Rolanda Schmidta

9 Chovatelova holubářská chloubka v detailu

10 Holubí říše u Ing. Davida Rameše

11 Kohout sebrátky stříbrné černě lemované z odchovu Pavly Kocábkové

jej to určitě trápit nemusí. „Moje činčily velké se v první řadě musejí líbit mně a s absolutní prioritou musejí splňovat moje představy o užitkovosti, což mimochodem byl i faktor, v jehož ohledu vídeňští šedí nezcela naplnili, co jsem si od nich sliboval. V druhé řadě musejí být v souladu s naším platným standardem ze Vzorníku plemen králíků – a to jsou. Žádné zatřetí není. Jakou dílčí podmožinu ze standardu preferuje a zvýznamňuje klub, to jde mimo mě,“ doplňuje. Za elementární základ svých postupů pokládá strategii zařazovat do dalšího chovu pouze vlastní odchovankyně a cizí krev „přilévat“ jen v případě plemeníků. Ty většinou získává od svého německého kamaráda Reného Hägemanna. Dále dbá na kvalitní krmění, společně s Pavlou Kocábkovou dokonce krmíva, a to i granulovaná, přímo vyrábí ze základních surovin podle promyšlených receptur.

Co se týká mateřské organizace, v níž je duo Ing. David Rameš a Pavla Kocábková začleněno, zmiňuje, že si váží soudržnosti spolku a přátelských vztahů panujících uvnitř něj. Jde o čínorodé seskupení, jemuž nečiní potíže ročně zajistit dvě, v minulosti dokonce až tři výstavy, navíc nadstandardně silně obsazované v porovnání s jinými akcemi téže kategorie. Když Ing. David Rameš povídá o ZO ČSCH Cítov, s úctou hovoří o již zesnulém posuzovateli králíků a významné postavě cítovského

chovatelského dění Antonínu Jonákovi, který mu byl při formování náhledu, jak mají vypadat kvalitní králíci, vzorem, stejně jako blízcí přátelé a kolegové Antonína Jonáka z nepříliš vzdálených okolních základních organizací, jmenovitě Stanislav Ekrt, Václav Chmelík a Jaroslav Verner, z nichž na Stanislava Ekrtu i Jaroslava Venera také

nyní zůstávají již jen vzpomínky.

„V době, kdy ještě žil Antonín Jonák

a kdy ještě předsedal Sboru posuzovatelů králíků velíkán Ing. Josef Zadina, který nás už také bohužel opustil, jsem vážně uvažoval o tom, že bych se stal adeptem na posuzovatele králíků, ale tato myšlenka mě postupem času opustila,“ uzavírá.

Ríká se, že každá mince má dvě strany. Na situaci porevolučního zúžení členské základny z hlediska početního lze nahlížet jak skepticky,

pokud se jen porovnají čísla, tak optimisticky, zohlední-li se, jak silné osobnosti, a to i v nejmladších věkových kategoriích, jsou nedílnou součástí nynějšího celku.

Stejně tak určitě lze lamentovat nad tím, že se mění charakter venkovských sídel v České republice, z nichž ubývá domácí zvířectvo. Ale jde to i obráceně – zaměřit se na to, že stále existují tací, pro něž je provozování chovu zvířat na venkově naprosto samozřejmé jako kupříkladu právě pro Ing. Davida Rameše a Pavlu Kocábkovou. Nebo se ještě nadto lze zamyslet, jak třeba oslovit a nadchnout pro chovatelskou zálibu původně městské obyvatelstvo, které se v důsledku stoupajícího trendu přesouvání svých bydlíšť mimo velká města uchyluje k osidlování oblastí za jejich hranicemi. Posílit význam tohoto hobby paradoxně může i současná koronavirová krize, péče o živé tvory totiž je v této době, s trochou nadsázky, jednou z mála možností, jejímž prostřednictvím si je možno příjemně ukrátit čas, který by jinak kvůli platným omezením velmi snadno zůstal promarněným.

PhDr. JAN JIRKŮ, Ph.D.,
foto autor (1–8, 11)

a archiv Ing. DAVIDA RAMEŠE (9–10)

